

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci **žalobce: T.M., nar. „X“, bytem „X“, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.7.2014, č.j. KrÚ 44470/2014/ODSH/14,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 4. 2014, č.j. 11437/2014, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), čehož se měl dopustit tím, že dne 25. 12. 2013 v době okolo 22:05 hodin jako řidič motorového vozidla tov. zn. Mercedes-Benz Vito 114, reg. zn. vozidla „X“ v obci Morašice, u Masarykovy základní školy čp. 4 nerespektoval svislou

dopravní značku B1 „zákaz vjezdu všech vozidel“ s dodatkovou tabulkou „mimo linkových autobusů“ a touto komunikací od č.p. 4 po č.p. 27 projel, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.800 Kč a paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobní body:

Žalobce v obecné rovně tvrdí nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou specifikuje následovně.

- Absence řádného poučení o právech přestupce.

Žalobce tvrdí, že policisté ani správní orgán nedisponují žádnou listinou, z níž by vyplývalo, že byl řádně poučen o právech a povinnostech osoby podezřelé a následně obviněné z přestupku. Uvedené dovozuje žalobce z toho, že oznámení o dopravním přestupku a protokol o ústním jednání odmítl podepsat. V takovém procesním pochybení spatřuje žalobce porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36, 37 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

-Nedostatečné zjištění skutkového stavu věci.

Žalobce tvrdí, že správní orgány v rozporu se zásadou materiální pravdy a v rozporu s ustanovením § 3, § 50, § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zcela nedostatečně vycházely ze lživých výpovědí policistů J. a B. Žalobce podal podnět Generální inspekci bezpečnostních sborů k prošetření způsobu vyřízení stížnosti. Správní orgán měl dle žalobce v případě nevyřízení podnětu přerušit řízení podle § 64 správního řádu. Žalobce má za to, že ani žalovaný se s jeho námitkami v uvedeném směru řádně nevypořádal. Žalobce přitom neuvedl konkrétní důvody podporující jeho tvrzení o lživé výpovědi policistů.

Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na právním názoru uvedeném v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Ve správním spise je založeno „Oznámení přestupku“ ze dne 25. 12. 2013, v němž je popsán skutkový stav ve shodě s popisem obsaženým ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jsou zde uvedeny podpisy policistů, podpis žalobce zde uveden není. Stejně tak je skutek popsán v úředním záznamu ze dne 25. 12. 2013, ze kterého vyplývá, že policejní hlídka jela za vozidlem v těsné blízkosti, že byl řidič ztotožněn, ve vozidle se nikdo jiný nenacházel a dále, že žalobce byl poučen o možnosti vyjádřit se k přestupku, což však odmítl.

Předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 5. 3. 2014, přičemž žalobce odmítl doručenkou podepsat. V předvolání je obsaženo poučení o možnosti

navrhovat důkazy či jiné návrhy, jakož i o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, o právu nahlížet do správního spisu a činit z něj výpis a kopie, dále je tam obsaženo poučení o právu vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou přestupci kladeny za vinu, o právu nechat se zastupovat ve správním řízení a o následcích nedostavení se k ústnímu jednání bez řádné omluvy.

Podle protokolu o ústním jednání ze dne 1. 4. 2014 byl žalobce opětovně poučen ve shora uvedeném rozsahu (s výjimkou následků nedostavení se k ústnímu jednání) s tím, že byl rovněž poučen o možnosti uložení pořádkové pokuty. Z protokolu vyplývá, že žalobce se odmítl seznámit se spisovou dokumentací s tím, „že to zná,“ protokol odmítl podepsat. Při tomto ústním jednání byli jako svědci vyslechnuti policista J. a policista B. Z uvedených výpovědí se shodně a nepochybně podává, že žalobce se odmítl vyjádřit k přestupku a odmítl podepsat oznámení přestupku sepsané policisty na místě samém. Podle výpovědi policisty J. sledovali vozidlo žalobce po celou dobu spáchání přestupku ve vzdálenosti 20-25 m. Výslovně potvrdil, že žalobce byl ve vozidle sám. Žalobce se na přímý dotaz správního orgánu odmítl k výpovědi policisty J. vyjádřit. Policista B. rovněž potvrdil, že policejní hlídka jela bezprostředně za žalobcem, přičemž uvedl vzdálenost cca 10 m. Rovněž k této výpovědi se žalobce odmítl při ústním jednání vyjádřit s tím, že se vyjádří dodatečně písemně.

„Vyrozumění obviněného – seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí“ ze dne 2. 4. 2014 bylo žalobci doručeno dne 4. 4. 2014, přičemž žalobce opětovně odmítl doručenko podepsat. Dle obsahu vyrozumění byla žalobci dána možnost podle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve lhůtě do pěti dnů od doručení. Žalobce podal stížnost na údajné porušování jeho ústavního práva úřední osobou V.F., a to bez bližší specifikace.

Dne 22. 4. 2014 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným, jak již uvedeno shora. Správní orgán opřel svoje rozhodnutí o výpovědi policistů a o oznámení přestupku sepsaném na místě samém (odevzdání věci), přičemž zdůraznil, že mezi provedenými důkazy nebyl zjištěn žádný rozpor. Správní orgán vyhodnotil rovněž evidenční kartu řidiče, z níž bylo zjištěno celkem osm přestupků žalobce od roku 2006, a to včetně porušování dopravního značení.

K odvolání žalobce bylo vydáno rozhodnutí, které je napadáno žalobou. V odvolacích námitkách uvedl žalobce lživost výpovědí policistů bez bližšího odůvodnění a absenci poučení o jeho procesních právech.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel výpovědí policistů. Zejména přitom zdůraznil (str. 4 žalovaného rozhodnutí), že: „*Obviněný dále blíže neuvedl, kdo konkrétně se měl v daný okamžik nacházet ve vozidle a z jakého důvodu by mělo být tvrzení zasahujících policistů nepravdivé, ani nebylo uvedeno, v jakém řízení by měla být tato skutečnost prokázána.*“

Při jednání soudu dne 10. 12. 2014 nebyl žalobce schopen identifikovat údajné čtyři osoby (s výjimkou uvedení jména L.Š. z obce Leština, bez uvedení bližších údajů), které s ním měly jet ve vozidle v rozhodnou dobu, ani nebyl schopen uvést konkrétní důvody, z nichž by bylo možno dovozovat pochybnosti o nestrannosti zasahujících policistů. Na dotaz ohledně průběhu skutkového děje odmítl odpovédět. Žalobce doplnil,

že vyjma vyřízení jeho stížnosti ze dne 7. 7. 2014, kdy byla stížnost shledána nedůvodnou, nedisponuje žádným jiným stanoviskem či rozhodnutím ve věci.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho potvrzujícím rozhodnutí a potažmo rovněž s právním názorem vysloveným v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující argumentaci.

- K námitce absence řádného poučení.

Žalobce se mylně domnívá, že pokud se odmítl vyjádřit a podepsat oznámení přestupku, jakož i po celou dobu řízení odmítl podepisovat doručenky doručovaných písemností (předvolání k ústnímu jednání, vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a odmítl podepsat protokol o ústním jednání, pak se jedná o absenci řádného poučení. Naopak listinami založenými ve správním spise – úřední záznam Policie ČR, předvolání, protokol o ústním jednání, vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – je jednoznačně prokázáno, že žalobce byl jak samotnými zasahujícími policisty, tak v průběhu celého správního řízení o přestupku řádně poučován o svých procesních právech a povinnostech. To, že listiny odmítl podepsat, je využitím jeho práva, avšak nesvědčí o tom, že nebyl řádně poučen. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.

- K námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu věci.

Krajský soud má ve shodě s žalovaným za prokázané, že skutkový stav byl dostatečně prokázán výpověďmi policistů, které byly ve vzájemné shodě, přičemž žalobce, ačkoliv jim byl přítomen, tyto při ústním jednání nesporel, ani se k nim žádným konkrétním způsobem nevyjádřil, toliko v odvolání namítal jejich lživost s poukazem na to, že podal stížnost. Ta však byla po vydání napadeného rozhodnutí jako nedůvodná vyřízena vyrozuměním Policie ČR ze dne 7. 7. 2014, jak již uvedeno shora. Další tvrzená stížnost adresovaná Generální inspekci bezpečnostních sborů údajně dosud vyřízena nebyla. K tomu krajský soud podotýká,

že z vyrozumění ze dne 7. 7. 2014 je zřejmé, že žalobce nespороval, že vjel do zákazu vjezdu, nýbrž uplatňoval zcela lichou námitku, před krajským soudem již neuplatněnou, že se domníval, že se jednalo o „malý autobus.“ Uvedené potvrzuje pravdivost průběhu skutkového děje, že žalobce vjel do zákazu vjezdu, jak vzal za prokázané správní orgán prvního stupně a následně žalovaný.

Žalobce v žalobě ani v průběhu správního řízení neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by měly svědčit o prolomení nestrannosti a nepodjatosti zasahujících policistů. Ohledně posuzování věrohodnosti výpovědi policistů krajský soud odkazuje na obecný závěr konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu o předpokladu nepodjatosti policistů, když např. z rozsudku ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007- 114 jednoznačně vyplývá, že policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Policisté jsou úředními osobami, proto není třeba o věrohodnosti jejich výpovědí *a priori* pochybovat. (Obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 100/2011- 70 ze dne 2. 5. 2012; č.j. 8 As 100/2011 – 75, ze dne 2. 5. 2012; rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nsssoud.cz). Krajský soud tak na rozdíl od žalobce neshledal porušení zákonných ustanovení o dokazování, když správní orgány neměly povinnost k přerušení řízení podle § 64 správního řádu, tudíž soudem nebylo shledáno ani tvrzené porušení práva žalobce na spravedlivý proces.

Pokud jde o údajné nepodložené tvrzení žalobce o tom, že ve vozidle se nacházelo více osob, tato okolnost byla vyvrácena shodnými výpověďmi zasahujících policistů, když žalobce ani nebyl schopen řádně identifikovat osoby, které s ním údajně měly být ve vozidle. Krajský soud tak žalobcovo tvrzení vyhodnotil jako nevěrohodné a účelové, když nemůže mít vliv na posouzení důkazní hodnoty výpovědi zasahujících policistů. Mimo to, krajský soud připomíná, že žalobce se dopustil přestupku tím, že vjel do zákazu vjezdu, nikoliv tím, že ve vozidle nevezl jiné osoby. S tvrzením lživost výpovědi policistů se žalovaný vypořádal zcela dostatečně, když námitku pro její obecnost odmítl, jak již uvedeno shora (str. 4 žalovaného rozhodnutí).

Krajský soud tak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nezákonností, tudíž žalobce nebyl zkrácen na svých veřejných právech, jak tvrdil v žalobě.

Krajský soud na tomto místě upozorňuje na relevantní soudní judikaturu ohledně rozsahu odůvodnění soudního přezkumu. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13). Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13/ případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72) tzn., že na určitou námitku lze reagovat i např. tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který

přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „...*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Úkolem krajského soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Krajský soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 10. prosince 2014

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová